ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI
Öykü

Selçuk Ceylan

RÜYA DALGIÇLARI İÇİN MASALLAR

1

Resimleyen: Meltem Şahin

3. basım

CAN ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

Selçuk Ceylan

RÜYA DALGIÇLARI İÇİN MASALLAR

1

Resimleyen: Meltem Şahin

CAN ÇOCUK

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Son Okuma: Egem Atik
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2014
3. Basım: 1000 adet, Nisan 2020
ISBN 978-975-07-2228-8
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2017
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: İnkılap Kitapevi Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Matbaa Sertifika No: 44066
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8
Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

Selçuk Ceylan

1985 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. Çocukluğu boyunca evinin bulunduğu sokakta arkadaşlarıyla eğlenceli oyunlar oynadı. Büyüyünce İstanbul Üniversitesi'nde Felsefe okudu. Ardından Marmara Üniversitesi'nde Reklamcılık ve Halkla İlişkiler bölümünde yüksek lisansını tamamladı. Masal yazmaya başlamadan önce çeşitli dergiler için editörlük, reklam ajansları için yazarlık, birkaç grup için gitaristlik, kısa/uzun metraj filmler için senaristlik ve sadece kendi zevki için çizerlik yaptı. Bugün eğlenceli oyunlarını dünya sokaklarında oynuyor.

RÜYA DALGIÇLARI İÇİN MASALLAR

1

İçindekiler

Ben Bir Bülbülüm, 7
Kar Tarlası, 43

Yusuf'uma

Ben Bir Bülbülüm

Akşam yemeğini yedikten sonra kardeşimle sofradan kalktık. Yeni aldığım, biri mavi diğeri kırmızı camlarıyla üç boyut etkisi yaratan gözlüğü denemek için heyecanla odamıza koştuk. Merdivenleri çıkarken kardeşim arkamdan çekti.

"Bu arada üç boyutlu ne demekti?"

Kardeşim her zaman meraklı bir çocuk oldu. Ne zaman yeni bir şeyle karşılaşsa kocaman yeşil gözleri parlar ve o yeni şeyi anlamak için bunaltana kadar sorular sorardı. Altı yaşında olmasına ve hâlâ askılı pantolon giymesine rağmen çevresindekiler ve doğa hakkında birçok yetişkinden çok daha fazla bilgiye sahipti. Camın kumdan, kâğıdın ağaçtan yapıldığını ve bir aslanın avını yedikten sonra kaç saat uyuyabileceğini biliyordu. (Cevap 20). Hatta anneme kıyafet diktirmek için gelen bazı müşterileri, onun benden sadece iki yaş küçük olduğuna inanmıyorlardı.

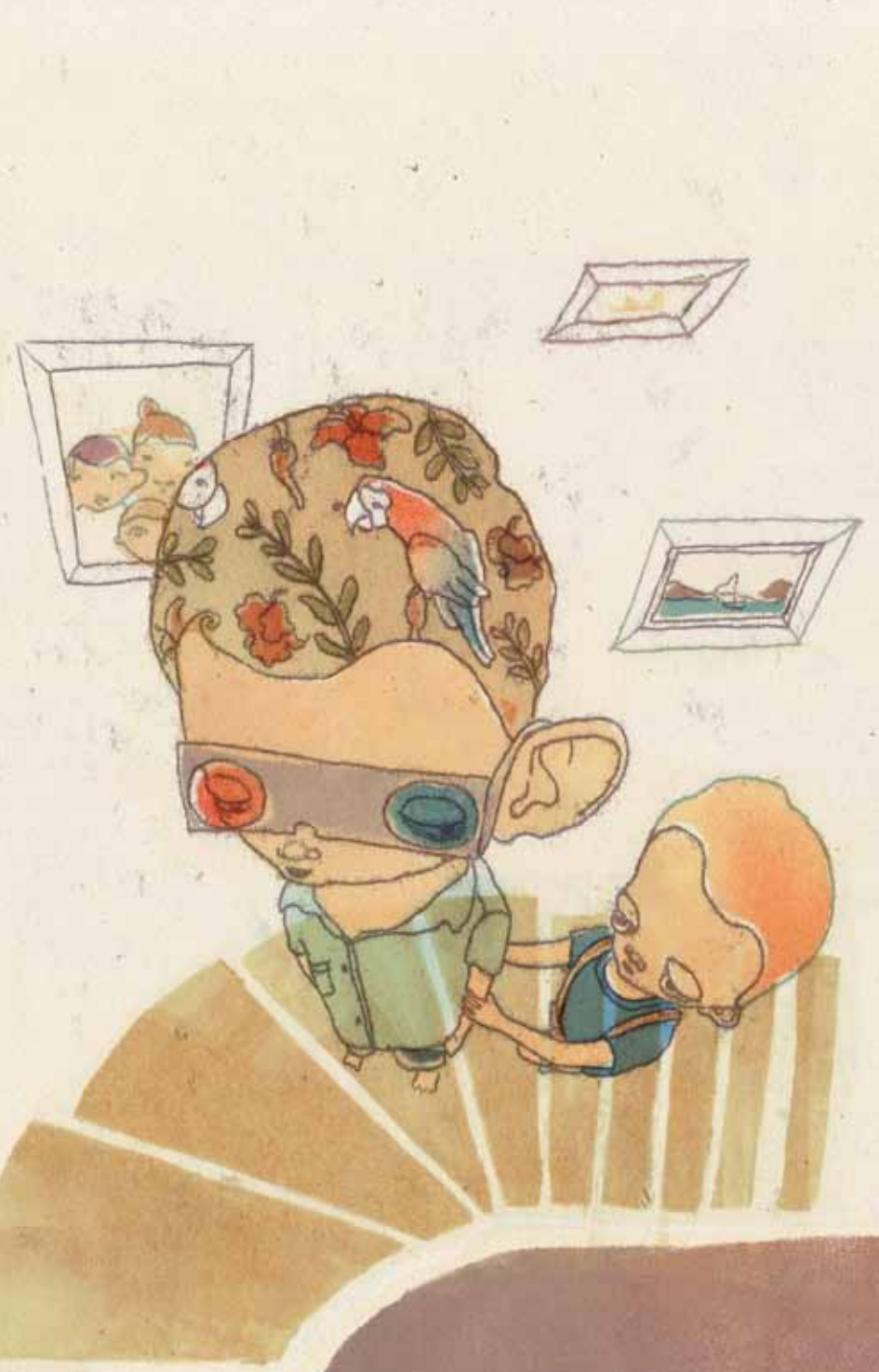

"Üç boyutlu mu? Şöyle, bu gözlüğü takınca sanki her şey gerçekmiş gibi, hepsine dokunabilecekmişsin gibi oluyor."

"Bir dakika, gözlüğü takmadığında da öyle değil mi zaten?"

Bu son söylediği cümleden sonra elimi çeneme koydum ve gözlerine üç saniye kadar dik dik baktım. Üç boyutlu gözlük heyecanımız kısa sürmüştü.

"Evet, gözlüğü takmadığında öyle. O zaman takma gözlüğü."

"Peki, tamam, tamam. Kızma hemen. Bir şey söyleyeceğim. Gak Radyo'yu açalım mı?"

"Gak Radyo mu? Bugün Papağan Z'nin programı yok sanırım."

"Olsun yine de radyoyu açalım."

"O zaman aç. Nasıl açıldığını biliyorsun."

Son bir yıldır yani babam bir denizaltıyla okyanuslardaki balık türlerini araştırmaya gittiğinden beri her akşam, dedemizin bizim için yaptığı radyoyu dinliyorduk.

Dedem her zaman harika oyuncaklar yapardı ama bu radyo neredeyse sihirliydi. Bu sadece müzik ve haber dinlenilen o bilindik radyolardan değildi. Arkasındaki kapağı kaldırıp köşedeki kırmızı düğmeye bastığımızda bir anda ekranın rengi yeşile dönüyordu. O andan itibaren, farklı hayvanların farklı ormanlardan yaptığı radyo yayınlarını dinleyebiliyorduk. Tek kelimeyle muhteşemdi! Sırf bu yüzden dedemi ne zaman ziyaret etsek ona favori şarkılarımızı kaydettiğimiz kasetleri dinletiyorduk.

Bazı sabahlar maymunların muz stokları ve daldan dala atlama ile ilgili tartışma programlarını, öğleden sonraları ise kaplumbağaların siyah beyaz filmler ve müzikaller hakkında konuştukları sinema programlarını takip ediyorduk. Ama son zamanlarda, tek zevkimiz papağanların kurduğu ve sadece kuşların seslendirdiği şarkıları yayınlayan *Gak Radyo* dinlemekti.

İyi akşamlar. Az önce Üç Papağan Grubu'ndan, Papi Papi isimli şarkıyı dinledik. Meşe Ormanı'ndan Papağan Susu, bu şarkıyı posta güvercinliği yapan sevgilisi Luki için istemiş. Eğer siz de sevdiğiniz şarkıyı radyomuzda dinlemek ve sevdiklerinize hediye etmek istiyorsanız bize yazın. Posta Kutusu 4, Gürgen Ormanı. Mektuplarınızı bekliyoruz.

Gözlerinin önüne düşen saçlarıyla oynayan kardeşim, pür dikkat dinlediği sunucu sustuğu anda üzerime atladı.

"Biz de mektup yazmalıyız. Çünkü ben de şeyi dinlemek istiyorum. Neydi bir şarkı vardı ya hani. Hani ilk dinlediğimiz. Ya neydi? Dedem doğum günümüzde çalmıştı. Hatırlayamıyorum! Neydi?"

"İkiz Papağanlar mı?"

"Hayır, hayır. Hani başka bir kuş adı daha vardı."

Elini çenesine götürdü ve gözleri derinlere daldı. Hatırlamak için yoğunlaşmıştı. Ancak ben ondan önce beynimin derinlerine gizlenmiş bilgiyi çekip çıkarttım. Gülümseyerek:

"Hatırladım, hatırladım. Şakıyan Papağan'ı diyorsun."

"Evet, evet, evet, evet! Neydi şarkının adı?"

"Ben Bir Bülbülüm."

"Evet! Haydi, hemen mektup yazalım."

"Şimdi mi?"

"Evet. Rüyalarımda duyuyordum o şarkıyı. Neredeyse unutacaktım. O şarkıyı unutmak istemiyorum."

"Rüyalarında şarkı mı dinliyorsun?"

"Evet, bazen. Haydi, şimdi yazalım, sabah yollarız. Akşama da dinleriz radyoda."

"Pekâlâ. Kalemimi getir hadi."

Onu kırmam mümkün değildi. Bunu çok iyi bildiği için profesyonel bir aktör gibi davranıyordu. Açık-

çası ben de her seferinde yiyordum bu numarasını. Peki, bu durumdan rahatsız oluyor muydum? Tabii ki hayır. Eğlence ve keşfetmenin neresi rahatsız edici olabilir ki?

Kalemi elime aldıktan sonra bir de derin nefes aldım. Okumayı kendi kendime gazetelerden öğrenmiştim. Tamam, babamın da biraz yardımı olmuştu. Heceleri nasıl birleştireceğimi o öğretmişti. Yazmayı ise alıştırmalar yaparak öğreniyordum. Çocukluğum boyunca elimde kalem ile odadan odaya koşturup durdum. Bazen anneme bazense babama gidip, "Bana bildiğiniz en uzun kelimeyi söyleyin," diyordum. Bugüne kadar yazdığım en uzun kelime annemden geldi. Ko-şuş-tur-ma-yan-lar-da-nım. Elbette bildiğim her şeyi kardeşime de severek öğretiyordum. Hele o bu kadar öğrenme canlısıyken... Neyse, mektubu yazmaya başladık.

"Sevgili Gak Radyo,

Biz iki kardeşiz ve Şakıyan Papağan'dan Ben Bir Bülbülüm isimli şarkıyı istiyoruz. Bu şarkı bizim için çok değerli. Neden mi? Çünkü dedemizin bizim için yaptığı radyoda ilk kez bu şarkıyı dinlemiştik.

Kolay gelsin."

Kısa bir mektup olmuştu ama ne istediğimizi anlatıyordu en azından. O akşam her zamanki prog-

ramımızdan saptık. Radyoyu kapattık, resim yapmaktan ve kitap okumaktan vazgeçip erkenden uyuduk. Erken derken, gerçekten erken. Saat henüz 8 bile olmamıştı.

"Daha ne kadar uyuyacaksın uykucu? Neredeyse öğlen oldu, hadi uyan artık!"

Gözlerimi zar zor açtım. Kardeşim çoktan uyanmış ve dişlerinin neredeyse tamamını gösterdiği o rahatsız edici gülümsemesiyle karşımda duruyordu. "Öğlen mi?" diye sordum bir anda kendime. Kafamı kaldırdım ve saate baktım:

"Saat daha sabahın 6'sı!"

"İyi ama ben mektubu katladım bile."

"Mektubu mu katladın? Offff!"

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerim henüz tam açılmamış olmasına rağmen kardeşimin zoruyla yataktan kaldırıldım. Elimi yüzümü yıkadım. Havlumu tabii ki kardeşim getirdi. Böyle durumlarda fazla yardımsever oluyordu. Tam mutfağa inecektim ki kolumdan tutup odamızın ortasındaki masaya oturttu beni.

"Hadi, katladım mektubu."

"Tamam da zarf yok. Mektubu içine koymamız için bir zarf lazım bize. Hem müsaade et, daha uyana..."

Cümlemi bitirmeme dahi izin vermedi. O anda merdivenlerden aşağıya ok gibi fırladı. "Hadi!" diye beni de çağırdı. Annemden yardım isteyecektik. As-

lında annemi bu gibi saçma olayların ortasına çekmek istemesem de kardeşime göre ona şu an gerçekten ihtiyacımız vardı. Alt kata indiğimizde annemin çoktan çalışmaya başladığını gördük.

Annem bir terziydi. Her sabah erkenden uyanır, duşunu alır, kıpkızıl saçlarını toplar, rengârenk önlüklerinden birini giyer ve makasını kaptığı gibi işine koyulurdu. Eli çok hızlıydı. Daha öğlen olmadan işlerini bitirirdi. İşlerini bitirdikten sonraysa ya bir kitap okur ya da çömlek, elişi, örgü gibi şeyler yaparak vakit geçirirdi. Annem kardeşimin gürültüyle merdivenlerden indiğini görür görmez:

"Günaydın erkenciler!" dedi.

"Bize zarf lazım!"

"Günaydın anne. Bize zarf gerekiyor da. Hem de acil!"

"Zarf mı? Ne yapacaksınız zarfı? Hem de bu saatte, acil?" diye sordu annem.

"Bir radyoya istek şarkı yollayacağız."

"Sabahın 6'sında istek şarkı, ilginç! Değil mi?"

Ona hak vermemek imkânsızdı. Annem dikiş makinesinin gözündeki zarflardan birini çıkarıp bize verdi. Kardeşim zarfı kapıp üst kata koştu. Annemle bir an göz göze geldik.

"Yine neyin peşindesiniz?" diye sordu annem, yarı ciddi yarı şaka.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

YAŞ
7
8
9
+

Selçuk Ceylan

RÜYA DALGIÇLARI İÇİN MASALLAR

1

En iyi arkadaşım!

Kardeş ve çocuk olmak üzerine ustaca kurgulanmış bu kitapta, sorularının ardı arkası kesilmeyen bir kardeş ile onu asla yanıtsız bırakmayan bir ağabeyin eğlenceli maceraları anlatılıyor.

ÇOCUKLARIN SAĞLIĞI BİZİM İÇİN ÖNEMLİ!

Tüm hammaddeler laboratuvarda testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE-Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

ISBN 978-975-07-2228-8

CAN ÇOCUK